

Boris Maruša - Mara



Mara 1974. godine u parku vozača na Preluci



Boris Maruša - Mara na Tomosu D-5 1965. godine u Kamniku (SLO). Zajedno sa Šnjarićem, Zlodejom, Kraljem, Pavišićem i Severom natjecali su se protiv tvorničkih vozača tvornice Tomos

Dobrota je nekada važnija od uspjeha

Natjecateljsku karijeru dugu 30 godina Boris Maruša nije okitio mnogim sportskim uspjesima već mnogim prijateljstvima s ljudima koji će ga uvijek pamtiti

PIŠE: MIRO BARIĆ

Često su grandiozni rezultati i titule s motociklističkih natjecanja nepotrebne, a u prvom planu ostaje osoba kakve se sjećamo i kakva nam je ostala u pamćenju koje gotovo svakodnevno aktiviramo. Takva osoba sigurno je Boris Maruša - Mara. Prošlo je 15-tak godina otako ga nema među nama, pa ćemo se nakratko prisjetiti njegove aktivnosti i sportske karijere koja je bila veoma duga.

Maruša je rođen u Zagrebu 1935. godine. Tu se školovao i izučio alatničarski zanat. Ozljeda noge u mladosti prekida nogometašku karijeru i on se priklanja drugom sportu - motociklizmu. Ta karijera je trajala punih trideset godina, od 1959. do 1989. godine. Mara je uvijek bio prisutan na državnom i republičkom prvenstvu i uvijek u istoj klasi - 50 kubičnih centimetara.



Start utrke 50 ccm na Trsatu u Rijeci. Vidi se mnoštvo natjecatelja, od kojih neki u kožnom kombinezonima, a neki u zimskim kaputima. Maruša se nalazi u trećem redu, prvi s lijeva, a favorit utrke bio je domaćin Edi Legiša na Benelliju s brojem 17



Maruša s Boškom Šnajderom mlađim 1957. godine



Maruša je u mladosti bio aktivan u tada popularnom moto-reliju, a ovdje ga vidimo 1959. godine na jednoj takvoj manifestaciji sa Tomos-Puchom



U prelučkom boksu 1953. g. s tadašnjim šampionom i prijateljem Boškom Šnajderom starijim

Može se reći da je Maruša cijeli svoj život posvetio motociklizmu. Još kao mladić posjećivao je sva sportska natjecanja vezana za moto sport. Upoznao je tako sve ondašnje šampione i upijao znanje koje je kasnije koristio i prenosio na mlađe kolege. Nažalost, kratak život i konstantni problemi kočili su ga i onemogućili veću aktivnost koja bi ga više afirmirala.

Manifestacije poput relija, motociklističkih ili karting utrka, koje su u ono vrijeme bile česte, nisu prolazile, a da Mara nije bio prisutan bar kao gledalac, ako već ne kao sudionik.

Na to je trošio poprilično energije i novca i bio je sretan, iako je živio vrlo skromno. Bolest koja ga je shvala u kratkom razdoblju bila je njegova posljednja utrka, a na toj utrci nije stigao do cilja. Bez suviše patetike, tu prazninu i danas osjećaju svi koji su ga poznavali.

Mnogo puta se prisjetimo njegovih dosjetki, podštapalica ili primjedbi, priča i

anegdota poput: „Spuštamo se u luđačkoj jurnjavi niz Prelučku stazu, s lijeve mi je strane Provini, s desne Ubiali, u sredini sam ja... ali s dva kruga zaostatka..." Ubiali i Provini bili su prvaci svijeta, ali Mare ćemo se uvijek sjećati. Bio je privatni vozač skromnih mogućnosti, ali velikog entuzijazma, kao što su to bili i mnogi njegovi kolege u to doba. 60-tih godina natjecao se s Tomosom D-5, a početkom 70-tih s Tomosom D-6. Sredinom sedamdesetih Tomos je zamijenio Kreidlerom, kojeg je u ono doba bilo vrlo teško nabaviti. Nije često mijenjao motore, tako da je s njim i završio karijeru.

Vozio je na apsolutno svim stazama u Jugoslaviji i poznao sve natjecatelje stare, srednje i mlađe generacije, a oni su ga poštovali i voljeli. Starija generacije vozača, kao Edi Legisa, Kralj, Pavišić, Zlodej, Kalečak, Šnjarić, Sever i drugi, koji su bili i konkurencija, uvijek su se pozitivno izjašnjavali o Mari, koji je sa svima njima bio veliki prijatelj.

Srednja i mlađa generacija voljela ga je zbog duhovitosti i kolegijalnosti, jer je bio zabavljivač, duhovit i neposredan.

Krajem 60-tih godina raste popularnost automobilizma i kartinga, pa se nekoliko sezona Maruša paralelno i uspješno natječe u oba prvenstva, motociklističkom i kartingu do 100 ccm bez mjenjača.

Kako su se ranije motocikli gurali da bi upalili prije starta, zbog ozljede noge Mara to nije mogao činiti, pa se njega uvijek morao pogurati, ali sa zadnje startne pozicije. Taj hendikep ga je, dakle, u svakoj utrci stavljao na posljednju poziciju, no to ga nije obeshrabrivalo. Iako krupne tjelesne građe, vješto se probijao prema cilju između mnogo mladih natjecatelja.

Istina, on nije previše riskirao i manje-više je uvijek završavao utrku. Motocikl mu je uvijek bio odlično pripremljen i nikad nije bilo iznenađenja. Mnogo puta se upravo pred start nekome nešto dogodilo, trebao je nekakav materijal ili alat, popravak „na brzinu“, a rješenje je u takvim situacijama uvijek bilo isto: „Idi k Mari!“

U brdu kutijica, vrećica i raznoraznih zamotuljaka našlo se svega i naravno, upravo to što je trebalo. Po tome je bio poznat, ali i po još jednoj stvari: Već u jutarnje sate prije same manifestacija Marino je pitanje glasilo: „Čuj, kad bumo išli jesti?“ ■



Boris Maruša s autorom ovog teksta 1982. godine, prije samog starta utrke do 50 ccm u Slavonskoj Požezi